

İslam'a ve Müslümanlara neden Hz. Peygamber üzerinden saldırılıyor?

Prof. Dr. Mehmet Görmez
İslâm Düşünce Enstitüsü Başkanı

Prof. Dr. Mehmet Görmez
İslâm Düşünce Enstitüsü Başkanı

İslam'a ve Müslümanlara neden Hz. Peygamber üzerinden saldırılıyor?
7 Kasım 2020 | İDE | Ankara |

İslam'a ve Müslümanlara neden Hz. Peygamber üzerinden saldırılıyor?

Bismillahirrahmanirrahim.

Bizleri var eden Rabbimize sonsuz hamd u senalar olsun.

Veladetinin 1442. yılını idrak ettiğimiz Server-i Enbiya Efendimiz Muhammed Mustafa'ya salât-u selam olsun.

Sevgili Gençler,

Bugün mutad usûl dersimize geçmeden önce güncel bir konu üzerinde kısaca durmak istiyorum. Bildiğiniz gibi son on yıllarda Batı muhitlerinde Allah Resulü'ne karşı hakaret içeren çirkin karikatürlerle saldırılmak yeni bir yöntem olarak ortaya çıktı. Müslümanlar, haklı olarak buna tepki gösterdikçe onlar da bunun ifade özgürlüğü olduğunu söyleyerek saldırılarını artırdılar.

Bazı Müslüman çevreler, Hz. Peygamber'i peygamberce savunmak yerine şiddetle karşılık verince konu medeniyetler arası bir çatışmaya dönüştü. En son Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron'la bu küresel kötülük devlet katmanlarına taşındı. İslam ümmeti bir kez daha canından aziz bildiği Sevgili Peygamberimiz üzerinden saldırıya maruz kaldı.

Bu münasebetle bugünkü dersimizin başında şu üç sorunun cevabını aramaya çalışacağım: Birinci soru: Bir ümmete peygamberi üzerinden saldırılmak ne anlama geliyor? İkincisi: Batı neden İslam'a, Müslümanlara Hz. Peygamber üzerinden saldırıyor? Üçüncüsü ise: Peki, biz Müslümanlar olarak bu durum karşısında ne yapmalıyız, nasıl tepki vermeliyiz?

***

Öncelikle bir inanç grubunun tamamını, bir ümmeti aşağılamak için başvurulabilecek en kötü, en zalimane, en bayağı yöntem, iman ettikleri muazzez peygamber üzerinden hakaret edip aşağılamaya kalkışmaktır. Bu öfke ve nefreti bütün âlemlere rahmet olarak gönderildiğine iman ettiğimiz, insanlığın ufkunda en büyük aydınlanmayı gerçekleştirmiş, insanlığı karanlıktan aydınlığa çıkarmış, zulmet ve cehaletle mücadele etmiş, yeryüzünün en bedevi toplumundan insanlığa örnek, medeni bir toplum inşa etmiş, bütün coğrafyalarda medeniyetler kurulmasına öncülük etmiş Hz. Peygamber üzerinden İslam'ı ve Müslümanları aşağılamaya kalkışmak, tarihte eşi menendi görülmemiş bir kötülüktür.

Zira Hz. Peygamber her Müslüman için anadan yârdan azizdir. Rabbimizin buyurduğu gibi
“الْنَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ”

Eşleri müminlerin anneleridir.”¹ Allah’ın Peygamberi üzerinden bir ümmeti aşağılamak, kültürel bir işkencedir ve bu kabul edilemez. Sadece Hz. Peygamber değil; hiçbir peygamber, hiçbir ümmet mukaddes değerleri üzerinden aşağılanamaz. Ve hiç kimse ifade özgürlüğü kavramının arkasına sığınarak bir milletin, bir ümmetin mukaddes değerlerine hakaret edemez, küfredemez.

Kaldı ki Hatemü'l-Enbiya Resul-i Ekrem sadece Müslümanların peygamberi değildir. Bütün âlemlerin son elçisidir ve bütün âlemlere rahmet olarak gönderilmiştir. Aslında Hz. Muhammed’e (sas.) hakaret Adem’den Hatem’e tüm peygamberlere hakarettir. Hz. Adem’e, İbrahim’e, Musa’ya, İsa’ya hakarettir. Peygamberlerin insanlığa getirdiği tüm kutsal değerlere hakarettir.

O bize “لا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ” / Biz peygamberler arasında ayırım yapmayız.”² ayetini bir miraç hediyesi olarak getirmiştir. Sık sık kendisini “دعوة إبراهيم، وبشارة عيسى، ورؤيا أمي” / Ben atam İbrahim’in duası, kardeşim İsa’nın müjdesi, annem Amine’nin rüyasıyım.”³ diye ifade etmiştir. Bir hadisinde “أنا أولى الناس بعيسى ابن مريم في الدنيا والآخرة، والأنبياء إخوة لعلات، أمهاتهم شتى، ودينهم واحد” / Ben Meryem oğlu İsa’ya dünyada da ahirette de en yakın insanım. Biz peygamberler aynı ailenin çocuklarıyız. Annelerimiz farklı, dinimiz birdir.”⁴ buyurmuştur. Bir Yahudi topluluğa yazdığı mektubuna: “من محمد رسول الله أخي موسى و صاحبه” / Musa’nın kardeşi ve arkadaşı Resul Muhammed’den...”⁵ diyerek başlamıştır.

***

Sevgili Gençler,

Cevabını aradığımız ikinci sorumuz şu: *Batı muhitlerinde bazı kimseler, bazı çevreler neden İslam’a, Müslümanlara Hz. Peygamber üzerinden saldırıyor? Allah Resulü’ne hakaret bu kadar büyük bir kötülük olduğu hâlde Batı’da neden İslam düşmanlığı asırlardır Hz. Peygamber’in kişiliği ve şahsiyeti üzerinden temerküz ediyor? Bunun sadece dinî, teolojik sebepleri yoktur; tarihî, kültürel, sosyal, hatta ekonomik sebepleri vardır.*

Üzülerek belirteyim ki bu kötülük, Batı muhitlerinde yetişen her insanın bilinçaltına yerleştirilen bir kötülüktür. Bu bilincin tarihsel arka planını bilmeden Salman Rüşdi’nin *Şeytan Ayetleri* romanından The Van Gogh’un *Teslimiyet* filmine, Danimarka’daki karikatür krizlerinden Papa’nın Hz. Peygamber’le ilgili kullandığı talihsiz beyanlarına, Charlie Hebdo’nun bu karikatürleri tekrarlamasından Macron’un İslam mühendisliğine soyunan had bilmez saldırgan tavırlarına kadar bu süreci anlamakta zorlanıyoruz.

Öncelikle Orta Çağ’da Hz. Peygamber üzerinden bütün Müslümanlar hakkında küfürle bezenmiş bir kötülük bilinci inşa edilmiştir. Batı’nın İslam’a yönelik küfür ve tahkir anlayışı çeşitlenerek; teolojik tartışmalardan, resim, müzik, şiir, tiyatro gibi sanatsal uğraşlara, resmî

¹ 33/Ahzâb, 6.

² 2/Bakara, 285.

³ İbn Hanbel, *Müsned*, IV. 127, 128; V. 262; Hâkim, *Müstedrek*, II. 656.

⁴ Buhârî, *Enbiyâ*, 48.

⁵ İbn Hanbel, *Müsned*, IV. 128.

belgelerden destanlara kadar pek çok kültür alanlarına, hatta folklorik unsurlara sirayet etmiştir.

Orta Çağ'a baktığımızda Kilise babalarından Yuhanna ed-Dımeşki'den Thomas Aquinas'a kadar uzun süre Batı'da, özellikle kiliselerde birer el kitabı olarak şöhret kazanan eserlerde; güzel ahlakı tamamlamak için gönderilen Peygamber'in bir hilekâr olarak gösterildiğini, âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber'in bir şiddet peygamberi olarak tasvir edildiğini, insanlığa hayâyı öğreten Peygamber'in bir şehvet düşkününü olarak tarif edildiğini görürüz. Bu eserler, bugün bazı Avrupa ülkelerinde millî dillerinin ilk örnekleri olması bakımından dil ve edebiyat derslerinde örnek metinler olarak okutulmaya devam etmekte.

Aydınlanma denilen çağda nefret üzerine oluşturulan bu karanlık bilinç aydınlanmadı. Bilakis daha da karanlığa gömüldü. Avrupa, aydınlandığını iddia etse de bu dönemde de Dante'nin Hz. Peygamber'i cehennem en düşük kısmına yerleştiren *İlahi Komedyası*'ndan Herbelot'un Hz. Peygamber'i Muhammedanizmin kurucusu bir düzenbaz olarak gösteren ansiklopedisine kadar pek çok eserde Orta Çağ'ın bu nefret bilinci ileri noktalara taşınmıştır. Herbelot'un ansiklopedisi, temelde tarihi kudsi tarih ve adi tarih olmak üzere ikiye ayırır ve "Kutsi Tarih" olarak Yahudi-Hıristiyan tarihini, "Adi Tarih" olarak da Müslüman tarihini vasıflandırır. Daha vahim bir örnek vereyim: Bu dönemde yazılan pek çok Fransızca sözlükte *imposteur* (sahtekâr/hilekâr) kelimesine örnek olarak maalesef Hz. Peygamber verilir. Aslında bu tür tanımlamalar Batı'nın, bilhassa Fransızca konuşan dünyaların İslam'a karşı olan retoriğinin daimi bir parçası olmuştur. Daha da ötesi, İslamiyet, Katolik ve Protestanların kendi aralarındaki tartışmalarda birbirlerini itham ederken kullandıkları birer malzeme olmuştur. Martin Luther, Katolik Kilisesi'yle giriştiği tartışmalarda Müslümanları (Türkleri) Tanrı'nın Papa'yı cezalandırmak üzere gönderdiği bela ve şeytana tapıcılar diye tanıtmıştır.

Akademik yöntemlerle yola çıkan Oryantalizmin, tam da bu yanlışlıkları izale etmesi beklenirdi. Fakat Oryantalizm, bu yanlışlığı izale etmek yerine Orta Çağ'dan kalma hurafelere dayanan bilgilerle Aydınlanma dönemindeki cehalete akademik bir mahiyet kazandırmaya çalıştı. Bugün Hz. Peygamber'le ilgili kitap yazmayan bir Oryentalist hemen hemen yok gibidir. Ve kahir ekseriyeti Orta Çağ'da icat edilen o mahut bilincin etkisinden kurtulamamıştır. Her biri İslam'ı Muhammedanizm olarak ifade etmiştir. İslam'ın yayılışını ilim, ahlak, merhamet yerine kılıçla, şiddetle ve şehvetle olduğunu ispatlamaya girişmişlerdir.

Bazı Oryentalistler, İncil'in Batı dillerine tercüme edilerek yaygınlaşmasıyla birlikte Hıristiyanlık nasıl farklı dinlere dönüştüyse, hadis çözümlemelerinin de İslam dünyasında benzer bir etki oluşturacağına inandı. Çünkü sünnet ve hadisin, bilhassa sömürgesi olan İslam beldelerinde, farklı coğrafyalarda farklı kültürlerle sahip Müslümanlara homojen bir kültür kazandırarak onları birleştirdiği gibi, belirli bir usûl, bütünlük ve metodoloji içerisinde okunmadığı zaman da ayrıştırıcı bir unsura dönüşebildiğini gözlemlediler. Bu nedenle Oryantalizm, sünnet ve hadisi, bir antropoloji malzemesi olarak çözümleyici çalışmalara odaklandı.

Bu arada gerek edebiyatçılar gerekse Oryentalistler içerisinde vicdanının sesine kulak verenler de yok değil. Kur'an'ın "لَيْسُوا سَوَاءً / Hepsi bir değildir."⁶ adalet ilkesini unutmamak

⁶ 3/Âl-i İmrân, 113.

lazım. Alman Şair Goethe, *Şark Divanı*'nda Peygamberimize özel bir ilahi kaleme aldı ve onu Şarkın Ruhu olarak tavsif etti. Onu her kalbe akan bir ırmak olarak tasvir etti. Alman Edebiyatının ünlü şairlerinden Rilke, ona hayranlığını bir şiirle taçlandırdı ve Hz. Muhammed'in Elçiliği adlı bir şiir yazdı. İrlandalı denemeci ve tarihçi, Thomas Carlyle, onu kalplere hükmeden bir kahraman olarak tasvir etti. Fakat bütün bunlar, Batı'nın Hz. Peygamber bilincini değiştirecek boyutlarda değildi.

İslam'a ve Müslümanlara Hz. Peygamber üzerinden saldırının az önce zikrettiğim tarihsel sebeplerinin yanı sıra bir diğer sebebi de Avrupa'nın demografik endişelerle yaşadığı medeniyet aczidir. Büyük iddialarla ortaya çıkıp çok kültürlülüğü yönetememekten kaynaklanan bir acziyet. Avrupa'daki otuz milyon göçmen Müslüman varlığını taşıyamamaktan, Fransa'nın altı milyon Müslüman varlığını kabul edememekten kaynaklanan bir şaşkınlık ve acziyettir bu. İslamofobinin bir nefrete, nefretin düşmanlığa, düşmanlığın ırkçılık ve ayrımcılığa, ayrımcılığın kültürel aşağılamaya, kültürel aşağılamanın kültürel işkenceye dönüşmesinin en önemli sebebi budur.

Peki, bunda bizim hiç mi dahlimiz yok? Bu meselenin bizden kaynaklanan hiç mi sebebi yok? Bütün bunlar Resul'ün örneğini yaşayamadığımız için başımıza geliyor olamaz mı, diye kendimizi de burada hesaba çekmemiz lazım. Yalan yanlış bilgilerle karikatür krizlerine malzeme taşıyan yanlış peygamber tasavvurlarımızın, hatalı dindarlıklarımızın bu konuda hiç mi dahli yok? Âlem-i İslam'ın içine düştüğü durumun bu hususta hiç mi rolü olmadı? İlk karikatürün yayınlandığı 2005'ten bugüne on beş yıllık mücadelede milyonluk gösteriler oldu. Onlarca insan hayatını kaybetti. Bütün insanlık kaybetti; kimse bir şey kazanmadı. Aynı kısır döngü etrafında kötülükler devam etti. Kaybeden taraf Müslümanlar oldu. Bunların yerine ona olan muhabbetimizi yenileyebilirdik. Onun ahlakını daha iyi yaşayabilirdik. Bizim onu doğru tanıtabildiğimizi söyleyebilir miyiz? En önemlisi de bizim onu temsil ettiğimizi iddia edebilir miyiz? Bu husus bahs-i diger olduğu için buraya girmeyeceğim. Ancak bunu da unutmamak gerekir.

***

Gelelim üçüncü sorumuza. Meselinin bize bakan yönüne: Peki, *biz Müslümanlar olarak bu duruma nasıl tepki vereceğiz? Bu tür durumlar karşısında tavrımız ne olmalıdır?*

Bu konuda birinci vazifemiz bu tür çirkinliklere karşı aynı çirkinlikte cevap vermekten kaçınmak olmalıdır. Zira -az önce de ifade ettiğim gibi- biz Müslümanlar, peygamberler arasında ayırım yapmayız. Kur'an, bize, puta tapanların taştan, ağaçtan putlarına dahi küfretmeyi yasaklamıştır. “وَلَا تَسُبُّوا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ / Allah'tan başkasına tapanlara hakaret etmeyin.”⁷ Biz başkalarının putlarına bile küfretmemekle emrolunmuşuz. Hâl böyleyken şiddete başvurmak, bu kötülüğü yapanların gayelerine hizmet etmek, demek olur. Bilhassa Avrupa'da yaşayan kardeşlerimizin bu konuda daha dikkatli olması gerekir.

Bu tavırlara nasıl karşılık vereceğimizi yine Hz. Peygamber'den öğrenmeliyiz. O, kendisine karşı yapılan, hakaretlere, saldırılara, düşmanlıklara karşı nasıl karşılık verdi? Kine kinle, öfkeye küfürle asla karşılık vermedi. Kendisine hakaret edenler, zehirleyenler, taşlayanlar oldu -dahası bütün peygamberlere oldu-. Bütün bunlar karşısında Allah Resulü'nün genel

⁷ 6/En'âm, 108.

tavrı “اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِقَوْمِي فَإِنَّهُمْ لَا يَعْلَمُونَ” / Allah’ım! Kavmimi bağışla. Onlar bilmiyorlar.”⁸ oldu. Mekke Fethi’nde kendisine o kadar haksızlık yapan, yerinden yurdundan çıkararak, savaşlarla ortadan kaldırmak isteyen Kureys’e dahi “أَقُولُ كَمَا قَالَ يُوسُفُ (لَا تَتْرِبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ)” / Bugün Yusuf’un kardeşlerine söylediğini söylüyorum: Bugün size kınama bile yoktur.”⁹ dedi ve hiçbirisine dokunmadı.

İkinci vazifemiz ise Batı muhitlerinde yerleşen bu bilincin izalesi için ilimle, hikmetle büyük bir çaba içerisine girmek olmalıdır.

Yeri gelmişken bu meseleyle yakından alakalı 2011 yılında yaşadığım bir hâdiseyi anlatmak istiyorum: Hayatımı bir Katolik kilisesinde rahibe olarak geçirmiş ve sonra İslam’la tanışmış ve Hz. Peygamber’in hayatıyla ilgili kitap yazmış Karen Armstrong isimli bir hanımefendi. Önce bana mektup yazdı. Sonra randevu talep ederek benimle görüştü. İslam’la tanışma serüvenini şöyle anlattı: “Ben hayatımı Kiliseye adadım. Fakat sonunda bir sorgulama dönemine girdim. Hayatım boyunca İsa’yla birlikte en çok duyduğum kelime sevgi ve merhamet oldu. Ancak İsa’yla özdeşleşen bu kelimelerin Kilise duvarlarında nasıl bir taş ve kasvete dönüştüğünü gördüm. Sonra bir arayışa çıktım. Önce Budizm’i araştırdım. Fakat aklımı ve ruhumu tatmin etmedi. Sonra Hinduizm, Brahmanizm gibi dinlere yöneldim. Bu süreçte İslam’a araştırmayı hiç düşünmedim. Çünkü Batılı her araştırmacı gibi benim de önümdeki en büyük engel, zihnimde var olan Hz. Muhammed hakkındaki yanlış bilinçti. Sonunda bu engeli aşmak için Hz. Muhammed’in hayatını araştırmaya karar verdim. Hayatının her aşamasını okudukça zihnimdeki engelleri bir bir aştım. Biz Müslümanların bugün Hz. Peygamber’e karşı en büyük vazifesi, Batılı her insanın zihninde oluşturulan bu yanlış Peygamber imajını ortadan kaldırmak olmalıdır. Yoksa onunla özdeşleşen merhamete insanlık ulaşamayacaktır.”

Şunu bilmeliyiz ki İslam’a düşman olanlar olabilir; ama İslam’ın düşman bildikleri, düşman ilan ettikleri yoktur. Peygamber’e düşman olanlar olabilir; ama Hz. Peygamber’in düşmanları yoktur. Bize düşen bu düşmanlarla Müslümanca, Peygamberce hikmetli bir şekilde mücadele etmektir. Biz yüreklerimizde onun ümmeti olarak kin, öfke, nefret ve intikam değil; merhamet taşımak zorundayız. Çünkü o, sadece bize değil, bütün âlemlere rahmet olarak gönderildi. Ona ümmet olanlar da bu rahmeti yayarak ona yardımcı olabilirler. “إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ” / Siz peygambere yardımcı olmasanız da önemli değil, onun yardımcısı Allah’tır.”¹⁰

***

Sözlerimi Kur’an’dan bir ayetle bitirmek istiyorum: “وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا شَيَاطِينَ الْإِنْسِ وَالْجِنِّ” / Biz, her peygambere insan ve cin şeytanlardan düşmanlar kıldık. Bunlar, aldatmak için birbirlerine yaldızlı sözler fısıldarlar. Rabbin dileseydi bunu yapamazlardı. Onları uydurduklarıyla, yalan ve iftiralalarıyla baş başa bırak.”¹¹ Bugün o yaldızlı sözler, çirkin karikatürler olarak karşımıza çıkıyor. Şairin ifadesiyle “Diller, sayfalar, satırlar “Ebu Leheb öldü” diyorlar: Ebu Leheb ölmedi, ya

⁸ Buhârî, Enbiyâ, 54.

⁹ Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, IX. 195; 12/Yûsuf, 92.

¹⁰ 9/Tevbe, 40.

¹¹ 6/En’âm, 112.

Muhammed; Ebu Cehil, kıtalar dolaşıyor!”¹² Biz Muhammed ümmeti olarak Hz. Peygamber’e düşmanlık eden ister Ebu Leheb ister Ebu Cehil isterse E. Macron olsun; mücadele ederken onun sünnetinden, onun yolundan ayrılamayız.

Hepinizi saygıyla selamlıyorum.

Allah’a emanet olunuz.

---

¹² Arif Nihat ASYA, “Naat”.

